

॥ रुद्रसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४)

परिं णो रुद्रस्य हेतिवृणक्तु परिं त्वेषस्य दुर्मतिरघायोः। अवं स्थिरा मघवन्द्यस्तनुष्व
मीढ्वंस्तोकाय तनयाय मृडय।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २३-२४)

स्तुहि श्रुतं गर्तसदं युवानं मृगं न भीममुपहतुमुग्रम्। मृडा जरित्रे रुद्र स्तवानो अन्यं ते
अस्मन्नि वपन्तु सेनाः।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४-२५)

मीढुष्टम् शिवंतम शिवो नः सुमनां भव। परमे वृक्ष आयुधं निधाय कृत्तिं वसान् आ चरं
पिनाकं बिभ्रदा गंहि।

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ५ / पञ्चादयः - १८)

अर्हन्विभरषि सायकानि धन्वं। अर्हं निष्कं यजुतं विश्वरूपम्। अर्हं निदन्दयसे
विश्वमभुवम्। न वा ओर्जीयो रुद्र त्वदस्ति।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ३ / अनुवाकः - १४ / पञ्चादयः - २४)

त्वमग्ने रुद्रो असुरो महो दिवस्त्व९ शर्धो मारुतं पृक्ष ईशिषे। त्वं वातैररुणैर्यासि शङ्गयस्त्वं
पूषा विधृतः पांसि नु त्मना॥ आ वो राजानमध्वरस्य रुद्र९ होतार९ सत्ययज९ रोदस्योः।
अग्निं पुरा तनयित्वोरचित्ताद्विरण्यरूपमवसे कृणुध्वम्॥